

Judecând după modul dramaturgic în care sunt alternate contrariile pe parcursul celor patru mișcări ale *Cvartetului nr. 2*, unul generându-l pe celălalt, ca de pildă continuum-ul și discontinuitatea; segmentele eterofonice și cele de polifonie pură; întorsăturile ritmice de nuanță folclorică și porțiunile interiorizate, de un rafinament extrem; aneantizarea materiei urmată de explozii energetice, creatoare de noi universuri armonice, asemenea ciclicității extincție (bocet)-resurrecție (jubilație ludică) etc., judecând, deci, după toate aceste dualități, s-ar putea conchide că **Adrian Iorgulescu** și-a conceput cvartetul pe principiul construcție-deconstrucție, între un proces și altul intercalând însă spații vaste de materie rarefiată (vid regenerator), de o limpezime și o noblețe aproape indefinibile. Așa cum mai spuneam și cu alte ocazii, compozitorul e dăruit cu un veritabil *har* în a edifica, din crâmpoie aparent eterogene stilistic, arhitecturi solide și unitare, demne de contemplant.

Ca și când ar fi prelungit atmosfera transfigurată din muzica anterioară, lucrarea lui **Ulpiu Vlad**, „*Sonorități din flori albastre*” se bazează pe același principiu al dualității, de data aceasta între înălțimile sunetelor din registrele acut și supraacut, între linearitate-ritmicitate, solitudine-comuniune, sensibil-suprasensibil, eterogeneitate-omogenitate, concretețe-visare. Viorile își preiau una alteia motivele tematice, ori formulele ritmice, pe suprafețe variabile ca durată, intensitate și coloratură. Și, chiar dacă fiecare dintre ele pare să urmeze un traseu distinct, tendința lor comună rămâne sublimarea sunetului, și, odată cu el, purificarea propriilor trăiri, a

propriului fond lăuntric, spiritual, și, ca atare, accesul la Cunoaștere. Or, în accepția lui Ulpiu Vlad, o asemenea transformare e posibilă, precum în preceptele platonice, doar prin intermediul contemplării Ideilor care, în cazul de față, iau forma purității diafane a „florilor albastre”...

Abia odată cu partea mediană extrasă din *Cvartetul op. 22, nr. 2* de **George Enescu**, auditoriul a avut posibilitatea să constate că, în realitate, întregul program al formației de coarde „*Gaudeamus*” a fost gândit ca o succesiune de stări onirice, quasi asemănătoare ca expresie, al căror punct culminant urma să fie reprezentat de partitura enesciană. În ciuda amputării regretabile a acestui opus târziu (1950-1951), o capodoperă a genului în sensul cel mai deplin al cuvântului, *Andantele* a reunit, totuși, ca într-o *sinecdocă*, aproape toate atribuțelor gândirii componistice a lui Enescu, de la nostalgie și visare la tensiuni dramatice marcate de neliniști existențiale de forță și gravitatea celor beethoveniene, și, de la ritmurile euforice, de proveniență folclorică, la pânzele eterofonice și la unisonuri împletite într-o scriitură polifonică savantă, tipică scriiturii autorului.

Cu rezervele de rigoare, în privința fragmentării muzicii lui Enescu, concertul formației „*Gaudeamus*” a excelat atât datorită valorii și frumuseții indubitabile ale pieselor incluse în programul serii, cât și prestaței, seriozității, științei muzicale, preciziei în decodarea planului de profunzime al partiturilor, proprii celor patru instrumentiști.

Despina PETECEL THEODORU

Un excelent recital instrumental

Grație vigoriei imaginative și a capacității organizatorice ale departamentelor muzicale ale Societății Române de Radiodifuziune și cu sprijinul unor sponsori importanți și al unui număr de coproducători de marcă, un proiect de largi proporții a permis prezența pe podiumuri de concert din București, Tulcea, Tecuci, Deva, Alba Iulia și Timișoara, a unei severe și exclusive selecții dintre cei mai afirmați concertiști români ajunși la proximitatea vârstelor adulte, și celebrați cu premii I la importante concursuri naționale și internaționale, absolvenți ai unor celebre academii de artă din marile centre de cultură ale Europei și cu numele înscrise pe afișele vieții de concert din continentul nostru și nu numai.

Proiectul denumit **Coolsound**, s-a derulat între 2 și 10 septembrie 2018 în cuprinderea și amploarea unui real turneu național.

Duminică, 9 septembrie 2018, la Studioul de concerte Mihail Jora al Societății Române de Radiodifuziune, publicul a admirat până la cote intense de entuziasm, arta interpretativă a acestor excelenți muzicieni la care mă voi referi în continuare.

Programul serii de recital a fost deschis de violonistul Mircea Dumitrescu, un interpret care se distinge printr-un echilibru sonor perfect. În această superioară manieră s-a obiectivat continuu o admirabilă altitudine mentală și afectivă, dublată de o virtuozitate implicit constituentă. Piesa aleasă *Introducere și Rondo capriccioso* de Saint Saëns a răsunat strălucitor, fiind redată în cel mai autentic stil concertistic performant.

Passacaglia de Sigismund Toduță este o creație a cărei temă este un colind ortodox transilvan, *Doamne Isuse Cristoase, tu ești viața lumii noastre...* Pianistul Radu Prisada a contopit inteligent și vibrant spiritul și evocarea care străbat din pagini componistice al căror loc este, desigur, între valorile de tezaur ale culturii noastre naționale.

Isabela Ghergu, la violoncel, a produs o surpriză uimitoare prin naturalețea, firescul și delicatețea de neimaginat al evoluțiilor sale cu arcușul și cu degetele mâinii sale stângi pe corzile instrumentului. Eu am văzut aci, în

interpretarea pe care Izabela Ghergu a realizat-o cu *Serenada Română* de Constantin Dimitrescu, scintilațiile și plutirea ființei de lumină.

Pianistul Cristian Sandrin ne-a delectat și ne-a condus în universul ravelian, cu celebrele pagini *O barcă pe ocean* și *Alborada del gracioso* din Suita *Oglinzi*. Cristian Sandrin a atins stadiul maturității artistice și tefere. El a dat sens planurilor sonore și contrapunctelor timbrale, cu admirabilă dicție și cu flux dramatic care transpune direct în imagine.

Fantezia Carmen de F. Waxman este o parafrază cu teme din foarte cunoscuta operă de Georges Bizet. Lucrarea în sine este un conglomerat de virtuozități aparent insurmontabile, dacă nu am fi avut-o ca solistă pe Mălina Ciobanu, cu sonoritatea, cantabilitatea și cu viteza condiției sale artistice și instrumentale despre care putem spune că nu există nici un termen de comparație.

Vlad Vișinescu a transpus în sonor *Coralul în re minor* de Valentin Gheorghiu și *Passacaglia în re minor*, Bux 161, de D. Buxtehude. Vlad Vișinescu este un interpret care stăpânește și răspunde suveran exigențelor acestui complex și complicat instrument care este orga.

O remarcă specială trebuie trecută aici, scriind despre pianista acompaniatoare Clementina Ciucu-Ristea, care a avut noblețea, discreția și justul accent în parteneriatele succesive, cu violonistul Mircea Dumitrescu, cu violoncelista Izabela Ghergu și cu violonista Mălina Ciobanu, contribuind pe deplin la succesul și la reușita artistică a acestora.

Mircea ȘTEFĂNESCU